

литѣ турци изъ чаршиитѣ, блѣска ги и ругае подѣ предлогѣ, че ходили безѣ фенери, измисля, че му нападали вѣрата и обикаляли и други дукияни, да ги палятѣ.

На първо време, поведението на новия Тулчански пазавантинѣ било оправдавано. Неговата смѣлостѣ и твѣрдостѣ се нравѣла и на турци и на бѣлгари, но отпосле се подигнала цѣла буря срещу него отѣ агитѣ. Неочаквано една нощѣ били запалени нѣколко дюкияни на турски търговци, но кой билѣ сторилѣ това, не се узнало. Мѣлвѣло се тайно, че Стефанѣ билѣ ги подпалилѣ за отмѣщение. Градскитѣ първенци решили да го смѣнятѣ.

Тогава Караджата се обявилѣ открито срещу стареишинитѣ на града, които спжвали свободолюбивитѣ стремежи на бѣлгаритѣ, застаналѣ начело на една група горди и отявлени борци на бѣлгарщината, които се опѣлчили срещу нѣкои турци и гѣрци, защото тѣ ги подѣржали и насѣсквали срещу бѣлгаритѣ.

Пламнала по това време и гѣрцко-бѣлгарската разпра. Разчуло се изѣ Тулча, че бѣлгарскитѣ владици вѣ Цариградѣ (1861) били заточени. Караджата, който жадувалѣ свободата, като най-могѣщо чувство, отѣ всички чувства, които човѣкѣ притежава; който вѣ бавния звѣнѣ на цѣрковната камбана, която рѣдко се чувала, чувствувалѣ проплакването на бѣлгарина — робѣ, — въздигналѣ гласѣ на борба.